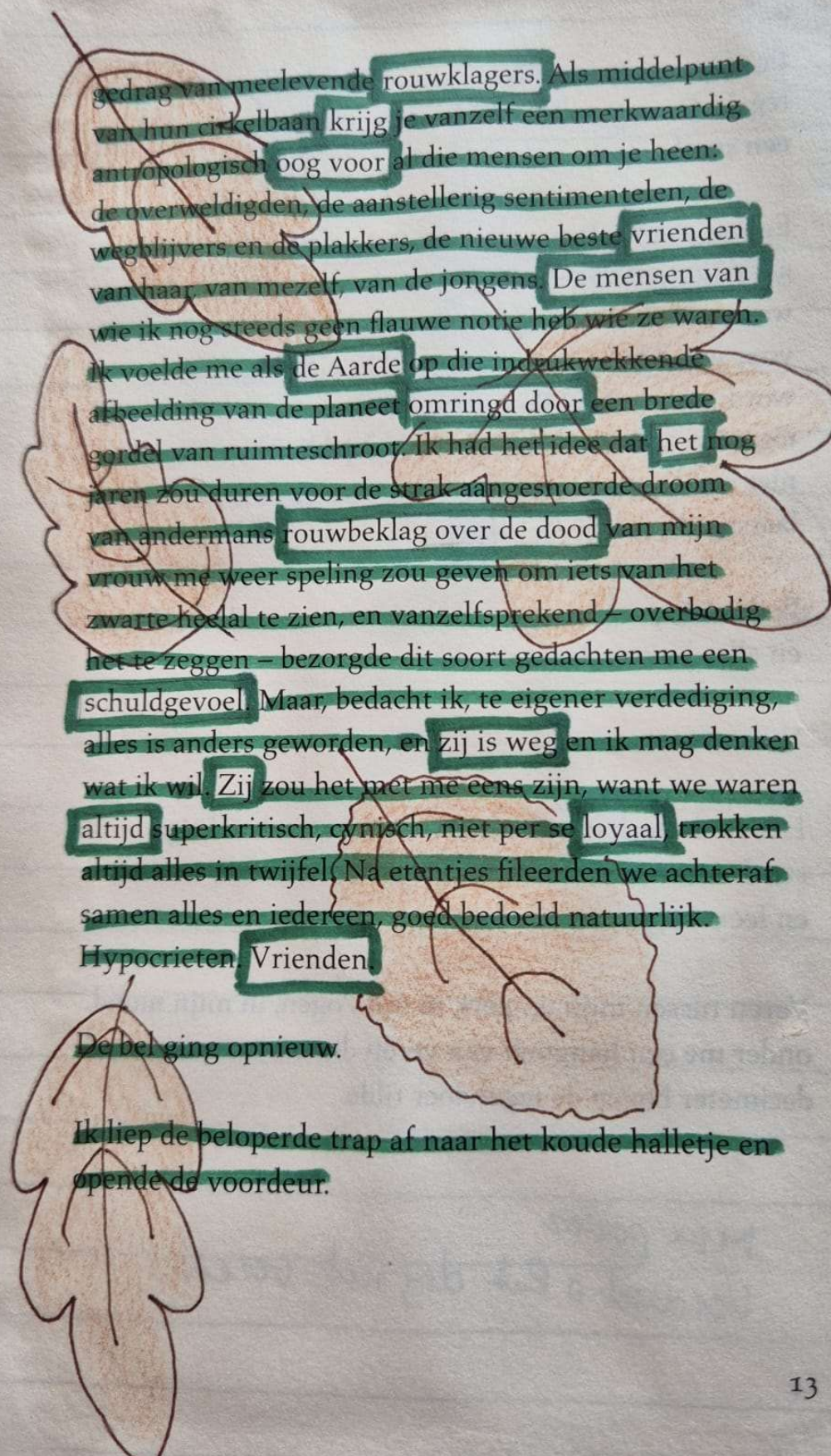

gedrag van meelevende rouwklagers. Als middelpunt van hun cirkelbaan krijg je vanzelf een merkwaardig antropologisch oog voor al die mensen om je heen: de overweldigden, de aanstellerig sentimentelen, de wegblijvers en de plakkers, de nieuwe beste vrienden van haar, van mezelf, van de jongens. De mensen van wie ik nog steeds geen flauwe notie heb wie ze waren. Ik voelde me als de Aarde op die indrukwekkende afbeelding van de planeet omringd door een brede gordel van ruimteschroot. Ik had het idee dat het nog jaren zou duren voor de strak aangesnoerde droom van andermans rouwbeklag over de dood van mijn vrouw me weer speling zou geven om iets van het zwarte heelal te zien, en vanzelfsprekend – overbodig het te zeggen – bezorgde dit soort gedachten me een schuldgevoel. Maar, bedacht ik, te eigener verdediging, alles is anders geworden, en zij is weg en ik mag denken wat ik wil. Zij zou het met me eens zijn, want we waren altijd superkritisch, cynisch, niet per se loyaal, trokken altijd alles in twijfel. Na etentjes fileerden we achteraf samen alles en iedereen, goed bedoeld natuurlijk. Hypocrieten. Vrienden.

De bel ging opnieuw.

Ik liep de beloperde trap af naar het koude halletje en opende de voordeur.

Ogen voor vrienden

rouwklagers

krijg oog voor vrienden

De mensen van de aarde

omringd door het rouwbeklag van de dood

schuldgevoel

zij is weg

zij

altijd loyaal

vrienden